

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การศึกษาถึงความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ ในครั้งนี้ได้แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

4.1 บริบทเกี่ยวกับวนอุทยานน้ำตกแม่สา

4.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ซึ่งได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ การได้รับข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์ในการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวประเภทอุทยาน

4.3 ข้อมูลระดับความตระหนักและอิทธิพลของความตระหนักที่มีผลต่อพฤติกรรมการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวชาวไทย

4.4 แนวทางการเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในน้ำตกแม่สา อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

4.1 บริบทเกี่ยวกับวนอุทยานน้ำตกแม่สา

ประวัติวนอุทยานน้ำตกแม่สา

น้ำตกแม่สาเป็นลำห้วยที่มีต้นน้ำอยู่ในท้องที่ตำบลโป่งแยง อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ มีลำห้วยใหญ่ ที่ไหลลงสู่แม่น้ำนี้ คือ ห้วยแม่สาบ่อ ห้วยแม่กำปอง ห้วยแม่นางพระ ห้วยแม่จะ และห้วยแม่เมะ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ.2480 ย้อนไปในอดีต น้ำตกแม่สามีปริมาณน้ำมากไหลเชี่ยวบริเวณน้ำตกคาดเหมยมีละอองน้ำกระจายไปทั่วบริเวณ สภาพพื้นที่เป็นป่าเบญจพรรณที่มีไม้สักทอง ไม้กระยาเลยขึ้นอยู่อย่างหนาแน่น มีสัตว์ป่าอาศัยอยู่อย่างชุกชุม จนกระทั่งในปี พ.ศ.2501 นายอำเภอแม่ริมพร้อมด้วยราษฎรบ้านน้ำตกแม่สาได้ร่วมกันพัฒนาโดยทำทางเดินเท้าเข้าชมธรรมชาติ ต่อมาในปี พ.ศ.2505 ป่าไม้เขตเชียงใหม่เห็นว่าพื้นที่บริเวณลำห้วยแม่สา มีสภาพป่าเป็นธรรมชาติที่หวัดสน น้ำตกหน้าผาที่สวยงามเหมาะที่จะทำการบำรุงรักษา จึงได้เสนอกรมป่าไม้จัดตั้งเป็นวนอุทยานเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม พ.ศ. 2505 และต่อมาในเดือนกันยายน พ.ศ.2505 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถได้เสด็จทอดพระเนตรวนอุทยานน้ำตกแม่สาเมื่อครั้งเสด็จแปรพระราชฐานประทับ ณ พระตำหนักภูพิงศ์ราชนิเวศน์ และทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ

ให้วนอุทยานน้ำตกแม่สาเป็นสถานที่เสด็จประพาสอย่างเป็นทางการและให้เป็นสถานที่รับรองพระราชอาคันตุกะในกาลต่อมา

ต่อมาเมื่อวันที่ 26 กันยายน พ.ศ.2525 ได้มีพระราชกฤษฎีกาประกาศพื้นที่อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย เพิ่มเติมโดยผนวกเอาพื้นที่น้ำตกแม่สา น้ำตกตาดหมอก-วังฮาง และน้ำตกหมอกฟ้า ปัจจุบันน้ำตกแม่สาอยู่ในเขตความรับผิดชอบของหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย ที่ 3 (น้ำตกแม่สา) อุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย สำนักบริหารจัดการในพื้นที่ป่าอนุรักษ์ 16 (เชียงใหม่) ครอบคลุมพื้นที่ป่าและพันธุ์พืชรวมพื้นที่ประมาณ 31,250 ไร่ หรือ 50 ตารางกิโลเมตร

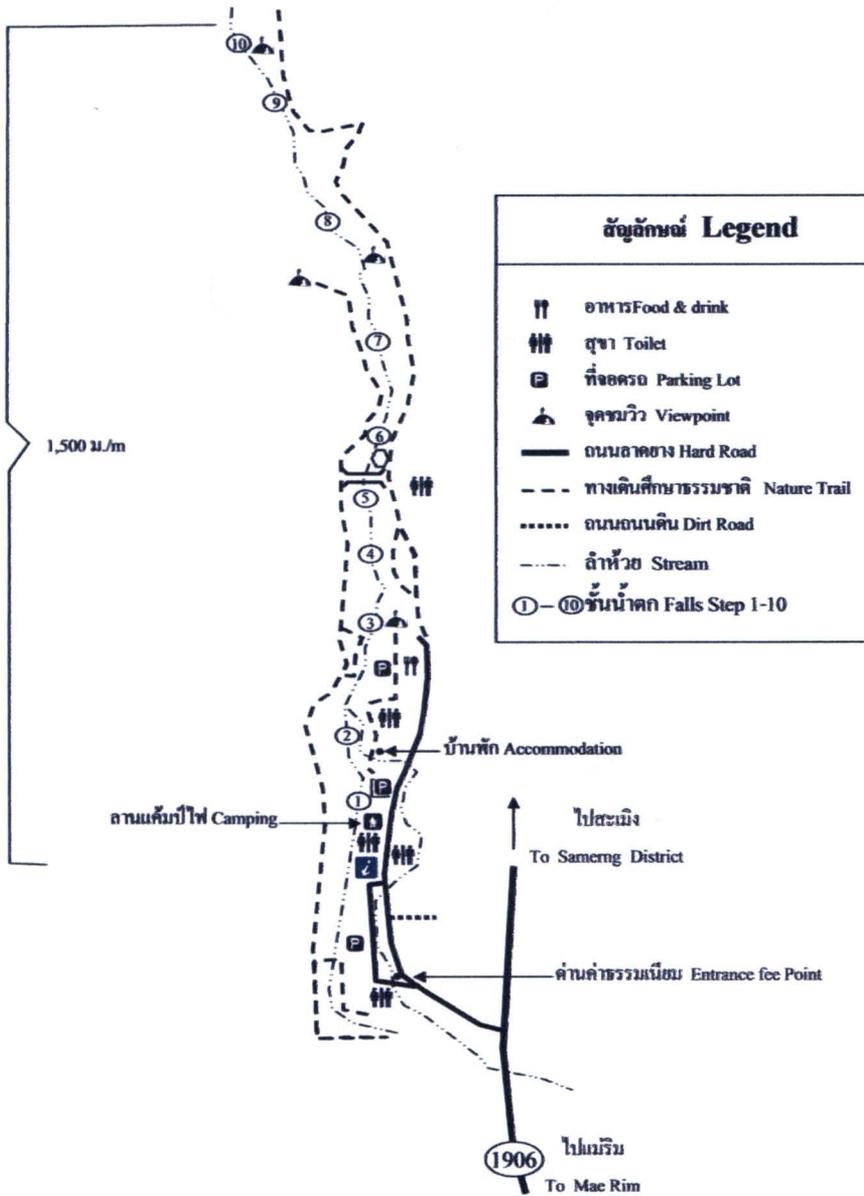
พร้อมทั้ง มีเรื่องเล่าสืบต่อกันมาว่า ห้วยแม่นี้นับจากขุนห้วยไหลลงมาตามหุบเขาสูงสู่ที่ราบ ไหลมาผ่านหมู่บ้านแห่งหนึ่งในท้องที่ ตำบลแม่แรม ที่เรียกกันว่า บ้านกาดสาว เพราะเป็นลำห้วยที่มีน้ำใสไหลเย็น สาวๆ ชอบลงอาบน้ำกันเป็นหมู่ๆ และสาว ๆ ในครั้งนั้นก็ใช้สถานที่ใกล้กับลำห้วย เป็นที่ค้าขายผลผลิตต่างๆ ซึ่งหมู่บ้านเหล่านั้นปัจจุบัน ก็คือ บ้านท่ามะโอ และ บ้านทุ่งโป่ง ตำบลแม่แรม การที่มีสาว ๆ ชอบลงเล่นน้ำนี้อยู่เป็นเป็นนิจ จึงมีคนเรียกแม่น้ำนี้ว่า น้ำแม่สา โดยลักษณะน้ำตกแม่สาพอจะแบ่งน้ำตกตามสภาพของพื้นที่เป็นชั้นต่างๆ 10 ชั้น ไหลลงมาตามเชิงเขาแต่ละชั้นห่างกันประมาณ 100-500 เมตร โดยแต่ละชั้นต้องจอดรถไว้ตามจุดต่างๆ ที่เจ้าหน้าที่ได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งสามารถจอดในชั้นที่ 1 และ 3 ของน้ำตกและเดินทางด้วยเท้าไปยังน้ำตกชั้นต่างๆ ได้แก่

1. น้ำตกผาลาด	2. น้ำตกวังยาว
3. น้ำตกผาแตก	4. น้ำตกวังสามหมื่น
5. น้ำตกวังท้าวพรหมมา	6. น้ำตกตาดเหมย
7. น้ำตกตาดพนารมย์	8. น้ำตกผาเงิบ
9. น้ำตกวัดहां	10. น้ำตกลานเท

การเดินทางไปยังสถานที่ท่องเที่ยว น้ำตกแม่สา

การเดินทาง เดินทางออกจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปทางด้านทิศเหนือ ถนนสายไป อำเภอแม่ริม ก็จะถึงทางแยกเข้าน้ำตกแม่สาอยู่ทางด้านซ้ายมือ ไปตามถนนสายแม่ริม-สะเมิง ระยะทางประมาณ 9 กิโลเมตร ก็จะถึงทางแยกเข้าน้ำตกแม่สาอยู่ทางด้านซ้ายมือ เส้นทางจราจรไปยัง น้ำตกแม่สาแม่แรม อ.แม่ริม เชียงใหม่ 22.8 กม. – ประมาณ 26 นาที

แผนผังบริเวณน้ำตกแม่สา Mae Sa Waterfall Area Map

ภาพ 4.1 แผนผังน้ำตกแม่สา
ที่มา: สำนักงานเจ้าหน้าที่น้ำตกแม่สา ,2555

ตาราง 4.1 ข้อมูลสถิตินักท่องเที่ยวปี 2552-2554

เดือน	ปี 2552	ปี 2553	ปี 2554
มกราคม	11,957	11,470	9,817
กุมภาพันธ์	8,104	8,831	7,756
มีนาคม	10,617	11,441	8,177
เมษายน	32,791	33,211	27,520
พฤษภาคม	11,190	19,391	6,305
มิถุนายน	3,665	4,492	3,895
กรกฎาคม	5,607	6,051	6,617
สิงหาคม	6,645	3,277	5,970
กันยายน	4,612	3,264	3,692
ตุลาคม	9,138	6,602	5,230
พฤศจิกายน	6,403	6,264	3,882
ธันวาคม	9,978	8,397	13,478
รวมทั้งปี	120,707	122,691	102,339

ที่มา: สำนักงานเจ้าหน้าที่น้ำตกแม่สา, 2555

ศักยภาพการรองรับนักท่องเที่ยว

วนอุทยานน้ำตกแม่สา มีความสามารถในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยวอยู่ที่ 2,500 คน/วัน (สำนักงานเจ้าหน้าที่น้ำตกแม่สา, 2555) ซึ่งหมายถึงถ้าหากนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวมากกว่าจำนวนที่ระบุไว้ข้างต้น แม้แต่เพียงเล็กน้อย การใช้ประโยชน์พื้นที่ของนักท่องเที่ยว และการพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกรองรับ ก็จะสร้างความกระทบกระเทือนต่อองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งของระบบนิเวศ และอาจส่งผลกระทบต่อองค์ประกอบอื่นๆ ที่เชื่อมโยงกันตามธรรมชาติ เป็นแบบลูกโซ่จนอาจทำให้ระบบนิเวศธรรมชาติโดยรวมของวนอุทยานน้ำตกแม่สาได้รับความเสียหายหรือถูกเปลี่ยนแปลงสภาพไปจากเดิม นอกจากนี้ ยังก่อให้เกิดปัญหาหลากหลายตามมา ตั้งแต่เรื่องขยะน้ำเสียไปจนกระทั่งปัญหาเรื่องเสียงที่รบกวน

ปัญหาของนักท่องเที่ยว

วนอุทยานน้ำตกแม่สา พบปัญหามากในเรื่องขยะมูลฝอยที่นักท่องเที่ยวทิ้งไว้ขณะเข้ามาท่องเที่ยวภายใน ทางอุทยานได้ทำการแก้ไข โดยการตั้งถังขยะในแต่ละจุดการท่องเที่ยวเพิ่ม

4.2 ข้อมูลปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการจัดการ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์การได้รับข้อมูลข่าวสาร และประสบการณ์ในการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวประเภทอุทยาน

ตาราง 4.2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	156	39.00
หญิง	244	61.00
รวม	400	100.00

ตาราง 4.2 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 224 คน คิดเป็นร้อยละ 61.00 และเป็นเพศชาย 156 คน คิดเป็นร้อยละ 39.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 20 ปี	44	11.00
21-30ปี	192	48.00
31-40ปี	100	25.00
41-50ปี	24	6.00
51-60ปี	16	4.00
61ปีขึ้นไป	24	6.00
รวม	400	100.00

ตาราง 4.3 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถาม มีอายุระหว่าง 21-30 ปี มากที่สุด โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 192 คน คิดเป็นร้อยละ 48.00 รองลงมาคืออายุ 31-40 ปี มีจำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 อายุไม่เกิน 20 ปี มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 อายุ 41-50 ปี และ อายุ 61 ปีขึ้นไป มีจำนวน 24 คน เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 6.00 และอายุ 51-60 ปี มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ประถมศึกษา	24	6.00
มัธยมศึกษา	16	4.00
อาชีวศึกษาระดับต้น/ปวช	31	7.75
อนุปริญญาหรือสูงกว่า	80	20.00
ปริญญาตรี	239	59.75
ปริญญาโทหรือสูงกว่า	10	2.50
รวม	400	100.00

ตาราง 4.4 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามระดับการศึกษา โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 239 คน คิดเป็นร้อยละ 59.75 รองลงมาคือระดับการศึกษาอนุปริญญาหรือสูงกว่า มีจำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ระดับการศึกษาอาชีวศึกษาระดับต้น/ปวช มีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 7.75 ระดับการศึกษาประถมศึกษา มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ระดับศึกษามัธยมศึกษา มีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.00 และระดับการศึกษาปริญญาโทหรือสูงกว่า มีจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ตามลำดับ

ตาราง 4.5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	56	14.00
พนักงานบริษัทเอกชน	48	12.00
พนักงานรัฐวิสาหกิจ	24	6.00
ประกอบธุรกิจ/ค้าขาย	164	41.00
นักเรียน/นักศึกษา	64	16.00
รับจ้าง/อาชีพอิสระ/ส่วนตัว	44	11.00
รวม	400	100.00

ตาราง 4.5 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามอาชีพ โดยผู้ตอบแบบสอบถามมีอาชีพเป็นประกอบธุรกิจ/ค้าขาย โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 164 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 รองลงมาคือ นักเรียน/นักศึกษา มีจำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.00 มีอาชีพเป็นรับราชการ มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00 มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 12.00 มีอาชีพเป็นรับจ้าง/อาชีพอิสระ/ส่วนตัว มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.00 และมีอาชีพเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย

การท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	45	11.25
เคย	355	88.75
รวม	400	100.00

ตาราง 4.6 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามประสบการณ์ในการท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทยมาก่อน

โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 355 คน คิดเป็นร้อยละ 88.75 และไม่เคยท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทยมาก่อน มีจำนวนทั้งสิ้น 45 คน คิดเป็นร้อยละ 88.75

ตาราง 4.7 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความถี่การท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย

ความถี่การท่องเที่ยว	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า1ครั้ง/ปี	48	13.52
1-2ครั้ง/ปี	213	60.00
3-4ครั้ง/ปี	52	14.64
5-6ครั้ง/ปี	42	11.84
รวม	355	100.00

ตาราง 4.7 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามความถี่ในการท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยท่องเที่ยวทางธรรมชาติประเภทอุทยานแห่งชาติของประเทศไทย 1-2ครั้ง/ปี โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 213 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงคือ เที่ยว 3-4 ครั้ง/ปี มีจำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 14.64 เที่ยวน้อยกว่า1ครั้ง/ปี มีจำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 13.52 และเที่ยว 5-6 ครั้ง/ปี มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 11.84 ตามลำดับ

ตาราง 4.8 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

การเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	324	81.00
เคยเข้าร่วมโครงการ	76	19.00
รวม	400	100.00

ตาราง 4.8 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 324 คน คิดเป็นร้อยละ 81.00 และเคยเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มีจำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 19.00 ตามลำดับ

ตาราง 4.9 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความถี่ในการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ความถี่ในการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่าปีละ1ครั้ง	50	65.79
ปีละ1-3ครั้ง/ปี	26	34.21
รวม	76	100.00

ตาราง 4.9 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามความถี่ในการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนเคยเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ น้อยกว่าปีละ1ครั้ง โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 50 คน คิดเป็นร้อยละ 65.79 และปีละ1-3ครั้ง/ปี มีจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 34.21

ตาราง 4.10 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

การได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยรับข่าวสาร	84	21.00
เคยรับข่าวสาร	316	79.00
รวม	400	100.00

ตาราง 4.10 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 316 คน คิดเป็นร้อยละ 79.00 และไม่เคยรับข่าวสาร มีจำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 21.00

ตาราง 4.11 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความถี่ในการรับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

สื่อ	ความถี่ในการรับข่าวสาร			
	มากกว่า 6 ครั้งต่อปี	2-6 ครั้งต่อปี	1 ครั้งต่อปี	1-2 ปีต่อครั้ง
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
วิทยุ	160 (85.11)	28 (14.89)	0 (0.00)	0 (0.00)
โทรทัศน์	148 (67.58)	71 (32.42)	0 (0.00)	0 (0.00)
นิตยสาร	29 (38.67)	23 (30.67)	0 (0.00)	23 (30.67)
แผ่นพับ / ใบปลิว	160 (85.11)	28 (14.89)	0 (0.00)	0 (0.00)
หนังสือพิมพ์	0 (0.00)	8 (14.29)	20 (35.71)	28 (50.00)
ป้ายโฆษณา	0 (0.00)	20 (41.67)	0 (0.00)	28 (58.33)
เพื่อนหรือคนรู้จัก	52 (48.15)	0 (0.00)	8 (7.41)	48 (44.44)

ตาราง 4.11 (ต่อ)

สื่อ	ความถี่ในการรับข่าวสาร			
	มากกว่า 6 ครั้งต่อปี	2-6 ครั้งต่อ ปี	1 ครั้งต่อปี	1-2 ปีต่อ ครั้ง
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่ รับผิดชอบ	0 (0.00)	47 (77.00)	14 (23.00)	0 (0.00)
อื่นๆ โปรดระบุ	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)

หมายเหตุ: ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ

ตาราง 4.11 เป็นการแจกแจงความถี่และร้อยละจำแนกตามสื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ มากกว่า 6 ครั้งต่อปี โดยเรียงลำดับดังนี้ วิทย์ คิดเป็นร้อยละ 85.11 รองลงมา แผ่นพับ / ใบปลิว คิดเป็นร้อยละ 85.11 โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 67.58 เพื่อนหรือคนรู้จัก คิดเป็นร้อยละ 48.15 และนิตยสาร คิดเป็นร้อยละ 38.67

สื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 2-6 ครั้งต่อปี โดยเรียงลำดับดังนี้ เจ้าหน้าที่ หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ คิดเป็นร้อยละ 77.00 รองลงมา ป้ายโฆษณา คิดเป็นร้อยละ 41.67 โทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 32.42 นิตยสาร คิดเป็นร้อยละ 30.67 วิทย์ และแผ่นพับ/ใบปลิว คิดเป็นร้อยละ 14.89 และหนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 14.29

สื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 1 ครั้งต่อปี โดยเรียงลำดับดังนี้ หนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 35.71 รองลงมา เจ้าหน้าที่ หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ คิดเป็นร้อยละ 23.00 และเพื่อนหรือคนรู้จัก คิดเป็นร้อยละ 7.41

สื่อที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 1-2 ปีต่อครั้ง โดยเรียงลำดับดังนี้ ป้ายโฆษณา คิดเป็นร้อยละ 58.33 รองลงมาคือ หนังสือพิมพ์ คิดเป็นร้อยละ 50.00 เพื่อนหรือคนรู้จัก คิดเป็นร้อยละ 44.44 และนิตยสาร คิดเป็นร้อยละ 30.67

ตาราง 4.12 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

คำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ใช่	ไม่ใช่
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
น้ำตกแม่สา เป็นส่วนหนึ่งของอุทยานแห่งชาติดอยสุเทพ-ปุย	376 (94.00)	24 (6.00)
อุทยานแห่งชาติ เป็นพื้นที่ซึ่งสงวน ไว้เพื่อที่จะรักษาและทำการคุ้มครอง ทรัพยากรทาง ธรรมชาติให้คงอยู่ในสภาพ ธรรมชาติมิให้ถูกทำลาย	400 (100.00)	0 (0.00)
ป่าไม้ น้ำตก สามารถฟื้นฟูได้เองตามธรรมชาติได้ไม่ จำเป็นต้องมีการดูแล/อนุรักษ์	0 (0.00)	400 (100.00)
สภาพเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติต่างๆส่วน หนึ่งมาจากการกระทำของมนุษย์	400 (100.00)	0 (0.00)
การอนุรักษ์ธรรมชาติในสถานที่ท่องเที่ยวสามารถทำได้โดย ไม่เก็บก้อนหิน ไม่ตัดต้นไม้ ดอกไม้ เป็นที่ระลึก	400 (100.00)	0 (0.00)
การอนุรักษ์ธรรมชาติไม่จำเป็นต้องคำนึงถึง ทรัพยากรธรรมชาติอื่นควบคู่ไปด้วย เพราะไม่มีความ เชื่อมโยงกัน	28 (7.00)	372 (93.00)
การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หมายถึง การ ใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ โดยไม่เกิดผลกระทบ ในทางเสียหายต่อสภาพแวดล้อมปัจจุบันและอนาคต	400 (100.00)	0 (0.00)
สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ ย่อมดีกว่าสภาพแวดล้อมที่ มนุษย์สร้างขึ้น	400 (100.00)	0 (0.00)
เมื่อธรรมชาติถูกทำลาย จะต้องใช้เวลานานในการบูรณะให้ กลับมาเหมือนดังปกติ	400 (100.00)	0 (0.00)

ตาราง 4.12 (ต่อ)

คำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการอนุรักษ์ ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ใช่	ไม่ใช่
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
การเดินทางเพื่อพักผ่อนหรือเพื่อความสนุกสนาน ตื่นเต้น โดยไม่ใส่ใจผลกระทบที่จะเกิดขึ้นถือเป็นการ ท่องเที่ยวธรรมชาติที่แท้จริง	68 (17.00)	332 (83.00)
กฎระเบียบหรือข้อห้ามในการเข้าใช้พื้นที่อุทยาน แห่งชาติ เป็นวิธีหนึ่งสำหรับการอนุรักษ์ ทรัพยากร การท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	375 (93.75)	25 (6.25)
วนอุทยานกับอุทยานแห่งชาติ ล้วนประกอบไปด้วย ทรัพยากรที่มีความสำคัญทางระบบนิเวศที่มีเอกลักษณ์ เฉพาะตัว เช่น หุบ เหว น้ำผา น้ำตก	400 (100.00)	0 (0.00)
การกำหนดพื้นที่ป่าอนุรักษ์มีจุดมุ่งหมายหลักคือการ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้คงเดิม	400 (100.00)	0 (0.00)
วนอุทยานและอุทยานแห่งชาติจัดเป็นประเภทป่า อนุรักษ์ตามกฎหมายที่กรมป่าไม้ กำหนดเหมือนกัน	376 (94.00)	24 (6.00)
การรักษาธรรมชาติดั้งเดิมที่สวยงามไว้ คือ หัวใจของ อุทยานแห่งชาติและวนอุทยาน	400 (100.00)	0 (0.00)
น้ำตกเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความอุดมสมบูรณ์ ของผืนป่า และให้ความชุ่มชื้นแก่ สิ่งมีชีวิตในป่า	364 (91.00)	36 (9.00)
โชคหินเป็นองค์ประกอบที่สำคัญกว่าทรัพยากรอื่นที่ ทำให้น้ำตกมีความงดงามและสมบูรณ์	378 (94.50)	22 (5.50)
การกระตุ้นความคิดและจิตสำนึกที่ดีเป็นสิ่งสำคัญที่จะ ช่วยให้สิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรมได้รับการฟื้นคืนสู่ สภาพดีดั้งเดิม	400 (100.00)	0 (0.00)
นักท่องเที่ยวที่ดีต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับแหล่ง ธรรมชาตินั้นๆ เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	391 (97.75)	9 (2.25)

ตาราง 4.12 (ต่อ)

คำถามเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจในการอนุรักษ์ทรัพยากรการ ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	ใช่	ไม่ใช่
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
สร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมของบุคคลในท้องถิ่น เป็นวิธี หนึ่งในการปกป้อง ดูแล รักษา ทรัพยากรธรรมชาติให้อยู่ อย่างยั่งยืน	346 (86.50)	54 (13.50)
ควรนำสิ่งมีชีวิตในป่าออกมาศึกษาเพื่อต่อยอดความรู้ของ ตัวเองในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ	126 (31.50)	274 (68.50)
ท่องเที่ยวบนพื้นฐานความรู้และความรับผิดชอบต่อระบบ นิเวศ เป็นวิธีหนึ่งของการท่องเที่ยวตามหลัก ความยั่งยืน	400 (100.00)	0 (0.00)
หากป่าไม้สมบูรณ์ น้ำและดิน ก็จะสมบูรณ์ตามไปด้วย	400 (100.00)	0 (0.00)

หมายเหตุ: ระดับคะแนน 1 -133 ความรู้น้อย ,134 – 267 ความรู้ปานกลาง , 268 – 400 ความรู้มาก
S.D = 0.12

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.12 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในระดับมาก โดยมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานรวมอยู่ 0.12 ซึ่งมีประเด็นที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความรู้ในระดับต่ำสุด คือ ประเด็นควรนำสิ่งมีชีวิตในป่าออกมาศึกษาเพื่อต่อยอดความรู้ของตัวเองในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ

4.3 ข้อมูลระดับความตระหนักและอิทธิพลของความตระหนักที่มีผลต่อพฤติกรรมการณ์อนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวชาวไทย

ตาราง 4.13 ความตระหนักของผู้แบบสอบถาม ต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์

ความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปดผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆตามธรรมชาติ ควรมีวิทยากรให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว และสามารถนำเที่ยวได้อย่างปลอดภัย	136 (34.00)	264 (66.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.34 (มากที่สุด)	0.47
การดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติต่างๆหากจะได้ผลดีควรได้รับความร่วมมือจากภาครัฐและภาคประชาชน	172 (43.00)	228 (57.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.43 (มากที่สุด)	0.50
ท่านคิดว่าไม่ควรปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพราะจะทำให้สูญเสียสภาพเดิมทางธรรมชาติ	96 (24.00)	201 (50.25)	0 (0.00)	83 (20.75)	20 (5.00)	3.68 (มาก)	1.19
ถึงแม้ว่า ป่าไม้และน้ำตก จะสามารถเกิดขึ้นเองได้ตามธรรมชาติ แต่อย่างไรก็ตามควรที่จะมีการดูแล และอนุรักษ์เอาไว้	196 (49.00)	204 (51.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.49 (มากที่สุด)	0.50

ตาราง 4.13 (ต่อ)

ความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
ในการอนุรักษ์ธรรมชาติควร คำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติ อื่นๆควบคู่ไปด้วยเพราะเป็นสิ่งที่มี ความใกล้ชิดและเชื่อมโยงกัน	136 (34.00)	248 (62.00)	16 (4.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.30 (มากที่สุด)	0.54
นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตาม กฎระเบียบ หรือ ข้อห้ามต่างๆใน การเข้าใช้พื้นที่อุทยานแห่งชาติ อย่างเคร่งครัด ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่ง สำหรับการช่วยอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติ	188 (47.00)	212 (53.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.47 (มากที่สุด)	0.50
การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ให้อยู่คงเดิมได้นั้น ควรกำหนดให้ เป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์	160 (40.00)	224 (26.00)	16 (4.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.36 (มากที่สุด)	0.56
นักท่องเที่ยวควรทำการศึกษา เกี่ยวกับแหล่งธรรมชาตินั้นๆก่อน ล่วงหน้า เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์	152 (38.00)	232 (58.00)	16 (4.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.34 (มากที่สุด)	0.55

ตาราง 4.13 (ต่อ)

ความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้คงอยู่อย่างยั่งยืน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง	156 (39.00)	228 (57.00)	16 (4.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.35 (มากที่สุด)	0.56
ควรสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมในการปกป้อง ดูแล รักษา ทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อยู่อย่างยั่งยืน	204 (51.00)	180 (45.00)	16 (4.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.47 (มากที่สุด)	0.57
การศึกษามีส่วนช่วยให้เกิดความรู้ และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษา ระบบนิเวศ และทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก ภูเขา	192 (48.00)	192 (48.00)	16 (4.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.44 (มากที่สุด)	0.57
ทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนในท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินการป้องกันเพื่ออนุรักษ์ ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ	184 (46.00)	216 (54.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.46 (มากที่สุด)	0.50

ตาราง 4.13 (ต่อ)

ความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ให้ได้ผลดีนั้นควรมีการออก กฎหมายควบคุมการท่องเที่ยว	130 (32.50)	210 (52.00)	60 (15.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.17 (มาก)	0.67
การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ มี ความสำคัญมากกว่าการ พัฒนาการท่องเที่ยวหรือสิ่ง อำนวยความสะดวกต่างๆ	119 (29.75)	249 (62.25)	32 (8.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.22 (มากที่สุด)	0.58
ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ ทรัพยากร ธรรมชาติ ในพื้นที่ อุทยานแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ควร รับทราบไปปฏิบัติและบอกให้ ชาวบ้านทราบเท่าที่ชาวบ้าน ต้องการ	140 (35.00)	228 (57.00)	8 (2.00)	24 (6.00)	0 (0.00)	4.21 (มากที่สุด)	0.75
การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ หน่วยงานราชการควรเข้ามา สนับสนุนวัสดุหรือค่าใช้จ่าย ให้แก่ชาวบ้าน จึงจะสามารถ จัดการทรัพยากรธรรมชาติใน พื้นที่ได้	124 (31.00)	228 (57.00)	8 (2.00)	40 (10.00)	0 (0.00)	4.09 (มาก)	0.85
ค่าเฉลี่ยรวม (แปลผล)						4.30 (มากที่สุด)	

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.13 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นด้วยกับประเด็นต่างๆ โดยรวมในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยรวม 4.30)

โดยประเด็นย่อยที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็นในระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ ถึงแม้ว่า ป่าไม้และน้ำตก จะสามารถเกิดขึ้นเองได้ตามธรรมชาติ แต่อย่างไรก็ตาม ควรที่จะมีการดูแล และอนุรักษ์เอาไว้ (ค่าเฉลี่ย 4.49) รองลงมาคือ นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตามกฎระเบียบ หรือ ข้อห้ามต่างๆ ในการเข้าใช้พื้นที่อุทยานแห่งชาติอย่างเคร่งครัด ซึ่งเป็นอีกวิธีหนึ่งสำหรับการช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ และควรสร้างเครือข่ายการมีส่วนร่วมในการปกป้องดูแล รักษา ทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติที่อยู่อย่างยั่งยืน (ค่าเฉลี่ย 4.47) ทั้งหน่วยงานภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนในท้องถิ่นควรมีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินการป้องกันเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 4.46) การศึกษามีส่วนช่วยให้เกิดความรู้และสร้างจิตสำนึกที่ดีในการรักษาระบบนิเวศ และทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ เช่น น้ำตก ภูเขา (ค่าเฉลี่ย 4.44) การดูแลรักษาแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติต่างๆ หากจะได้ผลดีควรได้รับความร่วมมือจากภาครัฐและภาคประชาชน (ค่าเฉลี่ย 4.43) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้อยู่คงเดิมได้นั้น ควรกำหนดให้เป็นพื้นที่ป่าอนุรักษ์ (ค่าเฉลี่ย 4.36) การอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติให้คงอยู่อย่างยั่งยืน ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง (ค่าเฉลี่ย 4.35) สถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ตามธรรมชาติ ควรมีวิทยากรให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว และสามารถนำเที่ยวได้อย่างปลอดภัย และนักท่องเที่ยว ควรทำการศึกษาเกี่ยวกับแหล่งธรรมชาตินั้นๆ ก่อนล่วงหน้า เพื่อให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ค่าเฉลี่ย 4.34) ในการอนุรักษ์ธรรมชาติ ควรคำนึงถึงทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ ควบคู่ไปด้วย เพราะเป็นสิ่งที่มีความใกล้ชิดและเชื่อมโยงกัน (ค่าเฉลี่ย 4.30) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ มีความสำคัญมากกว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ (ค่าเฉลี่ย 4.22) ข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติ ในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ เจ้าหน้าที่ควรรับทราบนำไปปฏิบัติและบอกให้ชาวบ้านทราบเท่าที่ชาวบ้านต้องการ (ค่าเฉลี่ย 4.21)

ประเด็นย่อยที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีความเห็น ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้ได้ผลดีนั้นควรมีการออกกฎหมายควบคุมการท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.17) การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่อุทยานแห่งชาติ หน่วยงานราชการควรเข้ามาสนับสนุนวัสดุหรือค่าใช้จ่ายให้แก่ชาวบ้าน จึงจะสามารถจัดการทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ได้ (ค่าเฉลี่ย 4.09) และท่านคิดว่าไม่ควรปรับปรุงสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติเพราะจะทำให้สูญเสียสภาพเดิมทางธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 3.68)

ตาราง 4.14 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)						
มัคคุเทศก์ ควรให้คำแนะนำที่ถูกต้อง ในระหว่างการนำนักท่องเที่ยวออกท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆ เช่น ห้ามทิ้งกันบูหรืหรือทิ้งขยะเรื้อราด	140 (35.00)	193 (48.25)	47 (11.75)	20 (5.00)	0 (0.00)	4.13 (มาก)	0.81
มัคคุเทศก์ ควรสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และตักเตือนในกรณีที่ปฏิบัติคนไม่เหมาะสม	160 (40.00)	240 (60.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.40 (มากที่สุด)	0.49
กิจกรรมที่ทางคณะทัวร์หรือมัคคุเทศก์จัดขึ้น ไม่ควรมีที่มีส่วนทำลายธรรมชาติ เช่น การเก็บหิน สิ่งของเป็นที่ระลึก	176 (44.00)	224 (56.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.44 (มากที่สุด)	0.50
นักท่องเที่ยวควรปฏิบัติตามให้เหมาะสมระหว่างการเดินทาง ตามเงื่อนไขของแหล่งท่องเที่ยว	188 (47.00)	212 (53.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.47 (มากที่สุด)	0.50
ทุกคนควรช่วยกันสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว หากพบสิ่งผิดปกติกควรแจ้งเจ้าหน้าที่	209 (52.25)	191 (47.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.52 (มากที่สุด)	0.50

ตาราง 4.14 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความ ตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
เจ้าหน้าที่ควรให้การดูแลและให้ ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	265 (66.25)	135 (33.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.66 (มากที่สุด)	0.47
หน่วยงานมีการแนะนำประวัติ ความเป็นมาของอุทยาน แห่งชาติ น้ำตกแม่สา	279 (69.75)	121 (30.25)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.70 (มากที่สุด)	0.46
หน่วยงานควรติดประกาศแจ้ง ข้อห้ามต่างๆ เช่น ห้ามทิ้งขยะ ห้ามตัดต้นไม้ เป็นต้น	248 (62.00)	152 (38.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.62 (มากที่สุด)	0.49
หน่วยงานควรมีป้ายให้ความรู้ ในเรื่องของทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ชนิดของต้นไม้ พันธุ์ไม้	223 (55.75)	130 (32.50)	47 (11.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.44 (มากที่สุด)	0.69
หน่วยงานควรบดลงโทษ สำหรับผู้ที่ทำในสิ่งที่ ก่อให้เกิดการทำลาย ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การทิ้ง ขยะไม่เป็นที่ การตัดต้นไม้	248 (62.00)	152 (38.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.62 (มากที่สุด)	0.49
หน่วยงานควรจัดทำแนวทาง ปฏิบัติ หรือคู่มือการจัดการ ให้แก่นักท่องเที่ยว	230 (57.50)	170 (42.50)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.57 (มากที่สุด)	0.49
การรับข้อมูลข่าวสารอย่าง เพียงพอ ในเรื่องการอนุรักษ์ แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยาน	226 (56.50)	174 (43.50)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.56 (มากที่สุด)	0.50
ความรู้และเข้าใจในกฎระเบียบ ที่ถูกต้องในการท่องเที่ยวในเขต อุทยาน	249 (62.25)	151 (37.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.62 (มากที่สุด)	0.49

ตาราง 4.14 (ต่อ)

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความ ตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
ความรู้และเข้าใจในกฎระเบียบ ที่ถูกต้องในการท่องเที่ยวในเขต อุทยาน	249 (62.25)	151 (37.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.62 (มากที่สุด)	0.49
ค่าเฉลี่ยรวม (แปลผล)						4.52 (มากที่สุด)	

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.14 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยรวมในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยรวม 4.52)

โดยประเด็นย่อยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของผู้ตอบแบบสอบถาม ในระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ หน่วยงานมีการแนะนำประวัติความเป็นมาของอุทยานแห่งชาติ น้ำตกแม่สา (ค่าเฉลี่ย 4.70) รองลงมาคือเจ้าหน้าที่ควรให้การดูแลและให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (ค่าเฉลี่ย 4.66) หน่วยงานควรตีประกาศแจ้งข้อห้ามต่างๆ เช่น ห้ามทิ้งขยะ ห้ามตัดต้นไม้ เป็นต้นและหน่วยงานควรบทลงโทษสำหรับผู้ที่ทำในสิ่งที่ก่อให้เกิดการทำลายทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การทิ้งขยะไม่เป็นที่ การตัดต้นไม้ พร้อมทั้งความรู้และเข้าใจในกฎระเบียบ ที่ถูกต้องในการท่องเที่ยวในเขตอุทยาน (ค่าเฉลี่ย 4.62) หน่วยงานควรจัดทำแนวทางปฏิบัติ หรือคู่มือการจัดการให้แก่นักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.57) (ค่าเฉลี่ย การรับข้อมูลข่าวสารอย่างเพียงพอ ในเรื่องการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวในเขตอุทยาน (ค่าเฉลี่ย 4.56) ทุกคนควรช่วยกันสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวหากพบสิ่งผิดปกติควรแจ้งเจ้าหน้าที่ (ค่าเฉลี่ย 4.52) นักท่องเที่ยว ควรปฏิบัติตนให้เหมาะสมระหว่างการเดินทาง ตามเงื่อนไขของแหล่งท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.47) รองลงมาคือ กิจกรรมที่ทางคณะทัวร์หรือมัคคุเทศก์จัดขึ้น ไม่ควรมีที่มีส่วนทำลายธรรมชาติ เช่น การเก็บหิน สิ่งของเป็นที่ระลึก และหน่วยงานควรมีป้ายให้ความรู้ในเรื่องของทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ชนิดของต้นไม้ พันธุ์ไม้ (ค่าเฉลี่ย 4.44) มัคคุเทศก์ ควรสอดส่องดูแลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว และตักเตือนในกรณีที

ปฏิบัติตนไม่เหมาะสม (ค่าเฉลี่ย 4.40)

ประเด็นย่อยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของผู้ตอบแบบสอบถาม ในระดับมาก ได้แก่ มัคคุเทศก์ ควรให้คำแนะนำที่ถูกต้องในระหว่างการนำนักท่องเที่ยวออกท่องเที่ยวไปยังที่ต่างๆ เช่น ห้ามทิ้งก้นบุหรี่หรือทิ้งขยะเรื้อราด (ค่าเฉลี่ย 4.13)

ตาราง 4.15 มาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ของผู้ตอบแบบสอบถาม

มาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างมาก		
	จำนวน (ร้อยละ)						
ใช้มาตรการทางศาสนา เช่น ความเชื่อทางศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เข้ามาเพื่อให้เกิดความกลัวและขำเกรง ความเคารพนับถือ	108 (27.00)	196 (49.00)	48 (12.00)	48 (12.00)	0 (0.00)	3.91 (มาก)	0.93
ควรมีข้อห้ามในเรื่องของระยะเวลาในการท่องเที่ยว ปริมาณนักท่องเที่ยว	97 (24.25)	276 (69.00)	27 (6.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.11 (มาก)	0.71
การออกกฎหมายควบคุมดูแลหรืออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	86 (21.50)	206 (51.50)	60 (15.00)	24 (6.00)	24 (6.00)	3.77 (มาก)	1.05
ใช้มาตรการทางการศึกษาในเรื่องการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในโรงเรียนและนอกโรงเรียน	131 (32.75)	269 (67.25)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.33 (มากที่สุด)	0.47
จัดการอบรมเกี่ยวกับ การอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติแก่ประชาชนทุกระดับ เพื่อให้รู้จักวิธีการอนุรักษ์ และรู้จักหวงแหนทรัพยากรทางธรรมชาติ	109 (27.25)	297 (72.75)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.27 (มากที่สุด)	0.45

ตาราง 4.15 (ต่อ)

มาตรการต่างๆที่จะส่งผล ต่อความตระหนัก	ความคิดเห็น					ค่าเฉลี่ย (แปลผล)	SD
	เห็นด้วย มาก	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วยอย่าง มาก		
	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)		
จัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรที่ คอยช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ เช่น ชมรมอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	151 (37.75)	249 (62.25)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.38 (มากที่สุด)	0.49
ใช้สื่อประเภทต่างๆในการ ประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ ด้านการอนุรักษ์ให้กับ ประชาชน เพื่อสร้างความรู้และ ความเข้าใจที่ถูกต้อง	168 (42.00)	232 (58.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.42 (มากที่สุด)	0.49
ควรมีการจัดกิจกรรมหรือ โครงการต่างๆเพื่อส่งเสริมการ อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ	214 (53.50)	186 (46.50)	0 (0.00)	0 (0.00)	0 (0.00)	4.54 (มากที่สุด)	0.50
ค่าเฉลี่ยรวม (แปลผล)						4.22 (มากที่สุด)	

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.15 แสดงให้เห็นว่า มาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยรวมในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ยรวม 4.22)

โดยมาตรการย่อย ที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ในระดับมากที่สุด โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ ควรมีการจัดกิจกรรมหรือโครงการต่างๆเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 4.54) รองลงมาคือ มาตรการย่อย ที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ ใช้สื่อประเภทต่างๆในการประชาสัมพันธ์และให้ความรู้ด้านการอนุรักษ์ให้กับประชาชน เพื่อสร้างความรู้และความ

เข้าใจที่ถูกต้อง (ค่าเฉลี่ย 4.42) รองลงมาคือ จัดตั้งหน่วยงานหรือองค์กรที่คอยช่วยส่งเสริมการอนุรักษ์ เช่น ชมรมอนุรักษ์ทรัพยากร ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (ค่าเฉลี่ย 4.38) ใช้มาตรการทางการศึกษาในเรื่องการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทั้งภายใน โรงเรียนและนอกโรงเรียน (ค่าเฉลี่ย 4.33) และจัดการอบรมเกี่ยวกับ การอนุรักษ์ทรัพยากรทางธรรมชาติแก่ประชาชนทุกระดับ เพื่อให้รู้จักวิธีการอนุรักษ์ และรู้จักหวงแหนทรัพยากรทางธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 4.27)

มาตรการย่อย ที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ย ได้แก่ ควรมีข้อห้ามในเรื่องของระยะเวลาในการท่องเที่ยว ปริมาณนักท่องเที่ยว (ค่าเฉลี่ย 4.11) ใช้มาตรการทางศาสนา เช่น ความเชื่อทางศาสนาและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เข้ามาเพื่อให้เกิดความกลัวและยำเกรง ความเคารพนับถือ (ค่าเฉลี่ย 3.91) และการออกกฎหมายควบคุมดูแลหรืออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ (ค่าเฉลี่ย 3.77)

ตาราง 4.16 สถิติเปรียบเทียบความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอ แม่ริม จังหวัด เชียงใหม่ จำแนกตามเพศ

ความตระหนัก	เพศ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
ความตระหนักในภาพรวม	ชาย	4.26	0.21	-2.934	0.017*
	หญิง	4.32	0.26		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ: ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย จำนวน 156 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง จำนวน 244 คน

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.16 แสดงให้เห็นถึงความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามเพศ พบว่าเพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.32 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของสองกลุ่มประชากรพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.017$)

ตาราง 4.17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.638	3	0.213	3.495	0.016
ภายในกลุ่ม	24.110	396	0.061		

หมายเหตุ ไม่เกิน 20 ปี ค่าเฉลี่ย 4.27 , 21-30 ปี ค่าเฉลี่ย 4.33 , 31-40 ปี ค่าเฉลี่ย 4.29 , 41 ปีขึ้นไป ค่าเฉลี่ย 4.24

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.17 แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เป็นนักท่องเที่ยวที่มีอายุในช่วง 21-30 ปี มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ โดยเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.34 รองลงมาได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มีอายุในช่วง 31-60 ปี มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์โดยเฉลี่ย 4.30 นักท่องเที่ยวที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป ปี มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์โดยเฉลี่ย 4.25 และนักท่องเที่ยวที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์โดยเฉลี่ย 4.23 จากผลการศึกษานี้ทำให้วิเคราะห์ได้ว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์สูงสุดนั้นเป็นผู้ที่มีอายุอยู่ในช่วง 21-30 ปี น่าจะเนื่องจากเป็นผู้ที่อยู่ในวัยของการศึกษา เป็นกลุ่มคนรุ่นใหม่ที่ได้รับการเรียนรู้ว่า เราทุกคนควรช่วยกันสงวน รักษา ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งเป็นทรัพยากรที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติก็จริง แต่มีวันที่จะหมดสิ้นไป หรือเสื่อมสภาพลงหากไม่ได้รับการอนุรักษ์ไว้

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวจำแนกตามช่วงอายุผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกันมีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

จากผลการศึกษานี้ทำให้วิเคราะห์ได้ว่าช่วงอายุของนักท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลต่อการทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์แตกต่างกันไป ซึ่งน่าจะมาจากปัจจัยส่วนบุคคลด้านอื่น ของนักท่องเที่ยว อาทิเช่น ความสนใจในปัญหาของประเทศชาติ หรือแม้แต่สภาพเศรษฐกิจและสังคมของนักท่องเที่ยวที่อาจจะเป็นสิ่งเอื้ออำนวยหรือเป็นอุปสรรคต่อการทำให้นักท่องเที่ยวแต่ละช่วงอายุนั้นมีความตระหนัก

แตกต่างกัน เช่น นักท่องเที่ยวที่มีอายุไม่เกิน 20 ปี มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ อยู่ในระดับต่ำสุด นั้นอาจจะเนื่องจากเป็นวัยที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ยังอยู่ในช่วงวัยเด็กและวัยรุ่นตอนต้น จึงไม่สนใจในเรื่องของปัญหาของทรัพยากรธรรมชาติมากนัก

ตาราง 4.18 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	1.316	2	0.658	11.149	0.000
ภายในกลุ่ม	23.433	397	0.059		

หมายเหตุ :

ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา, อาชีวศึกษาระดับต้น/ปวช ค่าเฉลี่ย 4.22

อนุปริญญาหรือสูงกว่า ค่าเฉลี่ย 4.23 , ปริญญาตรี หรือสูงกว่า ค่าเฉลี่ย 4.34

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.18 แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน เป็นนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ โดยเฉลี่ยสูงสุด คือ 4.35 รองลงมา ได้แก่ นักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญา มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์โดยเฉลี่ย 4.23 และนักท่องเที่ยวที่มีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษามัธยมศึกษา และปวช. มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์โดยเฉลี่ย 4.22 จากผลการศึกษาทำให้วิเคราะห์ได้ว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์สูงสุดนั้นเป็นผู้ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่า น่าจะเป็นผลของระบบการศึกษานั้นเอง ที่ทำให้นักท่องเที่ยวทราบถึงปัญหาเกี่ยวกับทรัพยากรธรรมชาติในปัจจุบันและที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต หากทุกคนไม่ร่วมมืออนุรักษ์ แต่การที่นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษา ระดับประถมศึกษามัธยมศึกษา และปวช. มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ต่ำสุดนั้นก็น่าจะเป็นเพราะผ่านระบบการศึกษามาน้อย และอาจจะด้วยปัจจัยส่วนบุคคลอื่นๆ ที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการก่อให้เกิดความตระหนักถึงปัญหาสำคัญของประเทศชาตินักและเมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความตระหนักต่อการ

อนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษัของนักท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษาผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษัแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

จากผลการศึกษาทำให้วิเคราะห์ได้ว่าการศึกษานั้นมีผลต่อการทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ การรับรู้ และส่งผลถึงการก่อให้เกิดความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษั เพราะในการศึกษาระดับสูงนั้นมักจะมีการบรรจุวิชาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเอาไว้ เนื่องจากเป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งของประเทศ ผู้เรียนจึงได้มีโอกาสเรียนรู้ถึงเรื่องเหล่านี้

ตาราง 4.19 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษั ของนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.697	4	0.174	2.861	0.023
ภายในกลุ่ม	24.052	395	0.061		

หมายเหตุ : รับราชการ , พนักงานรัฐวิสาหกิจ ค่าเฉลี่ย 4.32 , พนักงานบริษัทเอกชน ค่าเฉลี่ย 4.36

ประกอบธุรกิจ/ค้าขาย ค่าเฉลี่ย 4.30 , นักเรียน/นักศึกษา ค่าเฉลี่ย 4.27

รับจ้าง/อาชีพอิสระ ค่าเฉลี่ย 4.20/

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.19 แสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 400 คน เป็นนักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพรับราชการและพนักงานรัฐวิสาหกิจมีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษั ทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษั โดยเฉลี่ย 4.36 รองลงมาได้แก่ นักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพพนักงานบริษัทเอกชนมีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษั โดยเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.33 นักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพประกอบธุรกิจค้าขาย มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษัโดยเฉลี่ย 4.31 นักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพนักเรียนนักศึกษา มีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษั โดยเฉลี่ย 4.27 และนักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพ รับจ้างและอาชีพอิสระมีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษัทรพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษั โดยเฉลี่ย 4.20 จากผลการศึกษาทำให้วิเคราะห์ได้ว่า นักท่องเที่ยว อาชีพเป็นพนักงานองค์กรรัฐบาล และองค์กร

รัฐวิสาหกิจ มีการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์สูงสุด มากกว่าคนที่ประกอบอาชีพอื่นๆ เพราะองค์กรเหล่านี้มีหน้าที่โดยตรงที่จะรับผิดชอบด้านการบริหารประเทศชาติ จึงน่าจะมีการเผยแพร่ความรู้ด้านการอนุรักษ์แก่ บุคลากรภายในองค์กร ทำให้ทุกคนที่ได้ใกล้ชิดกับแหล่งข้อมูลเกิดความตระหนักมากกว่านักท่องเที่ยวที่ประกอบอาชีพอื่นๆ

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวจำแนกตามอาชีพผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีระดับความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

จากผลการศึกษาทำให้วิเคราะห์ได้ว่าปัจจัยส่วนบุคคลด้านอาชีพมีผลทำให้ระดับความตระหนักของนักท่องเที่ยวต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติแตกต่างกัน เนื่องจากเป็นอาชีพที่หลากหลาย ซึ่งบางก็มีองค์กรควบคุม บางก็อิสระนั้น เป็นสาเหตุสำคัญที่จะส่งผลให้นักท่องเที่ยวเกิดการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกัน นอกจากนั้นปัจจัยด้านเวลาหรือสภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของคนประกอบอาชีพที่แตกต่างกัน ก็น่าจะส่งผลให้ความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ แตกต่างกันได้

ตาราง 4.20 สถิติเปรียบเทียบความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอมแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ความตระหนัก	การเข้าร่วมโครงการ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
ความตระหนักในภาพรวม	เคย	4.32	0.26	-1.116	0.265
	ไม่เคย	4.29	0.20		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยเข้าร่วมโครงการ จำนวน 76 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการ จำนวน 324 คน

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.20 แสดงให้เห็นถึงความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการ มีค่าเฉลี่ย

เท่ากับ 4.32 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.265$)

ตาราง 4.21 สถิติเปรียบเทียบความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ความตระหนัก	การรับข่าวสาร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
ความตระหนักในภาพรวม	ไม่เคย	4.28	0.177	-0.760	0.448
	เคย	4.30	0.264		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยรับข้อมูลข่าวสาร จำนวน 316 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยรับข้อมูลข่าวสาร จำนวน 84 คน

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.21 แสดงให้เห็นถึงความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ที่เคยรับข่าวสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.30 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยรับข้อมูลข่าวสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.28 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.448$)

ตาราง 4.22 สถิติเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวที่พำนักอยู่ในบริเวณน้ำตก แม่สอ อำเภอแม่อิง จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามเพศ

ปัจจัยที่ส่งต่อความตระหนัก	เพศ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
ปัจจัยในภาพรวม	ชาย	4.51	0.341	-0.276	0.783
	หญิง	4.52	0.331		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย จำนวน 156 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง จำนวน 244 คน

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.22 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามเพศ เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.783$)

ตาราง 4.23 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.421	3	0.140	1.251	0.291
ภายในกลุ่ม	44.416	396	0.112		

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.23 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยว จำแนกตามช่วงอายุนั้นผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุที่แตกต่างกันนั้น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.314	2	0.157	1.399	0.248
ภายในกลุ่ม	44.523	397	0.112		

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.24 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยว จำแนกตามระดับการศึกษานั้นผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันนั้นปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.25 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีอาชีพแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	1.122	4	0.281	2.535	0.040
ภายในกลุ่ม	43.714	395	0.111		

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.25 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยว จำแนกตามอาชีพของนักท่องเที่ยวนั้นผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพที่ต่างกันนั้น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.26 สถิติเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในภาพรวมของนักท่องเที่ยวที่ชมนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก	การร่วมโครงการ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในภาพรวม	เคย	4.60	0.292	-2.313	0.021
	ไม่เคย	4.50	0.342		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยเข้าร่วมโครงการ จำนวน 76 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการ จำนวน 324 คน

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.26 แสดงให้เห็นว่าความตระหนักต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.60 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.021$)

ตาราง 4.27 สถิติเปรียบเทียบปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในภาพรวมของนักท่องเที่ยวที่ชมนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอมะแมร์ม จังหวัด เชียงใหม่ จำแนกตามการ ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก	การรับข่าวสาร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในภาพรวม	ไม่เคย	4.52	0.324	-0.492	0.623
	เคย	4.50	0.338		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยรับข้อมูลข่าวสาร จำนวน 316 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยรับข้อมูลข่าวสาร จำนวน 84 คน

ค่าสถิติและตัวเลขดังตาราง 4.27 แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในภาพรวมจำแนกตามการ ได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ที่เคยรับข่าวสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยรับข้อมูลข่าวสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.52 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเคยว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.623$)

ตาราง 4.28 สถิติเปรียบเทียบภาพรวมมาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอมะแมร์ม จังหวัด เชียงใหม่ จำแนกตามเพศ

มาตรการต่างๆ	เพศ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
มาตรการต่างๆในภาพรวม	ชาย	4.19	0.326	-1.187	0.236
	หญิง	4.23	0.383		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามเพศชาย จำนวน 156 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง จำนวน 244 คน

ค่าสถิติและตัวเลขตาราง 4.28 แสดงให้เห็นว่ามาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามเพศ เพศชาย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามเพศหญิง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.236$)

ตาราง 4.29 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับมาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีอายุแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.732	3	0.244	1.869	0.134
ภายในกลุ่ม	51.667	396	0.130		

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.29 แสดงให้เห็นว่ามาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวจำแนกตามอายุของนักท่องเที่ยวแล้วนั้นผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีอายุที่แตกต่างกันนั้น มาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความ ไม่มีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับมาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.102	2	0.051	0.389	0.678
ภายในกลุ่ม	52.296	397	0.132		

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.30 แสดงให้เห็นว่าเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนของมาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยว

ทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวจำแนกตามระดับการศึกษาของนักท่องเที่ยวแล้วนั้น ผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันนั้น มาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความ ไม่มี ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.31 การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของระดับมาตรการต่างๆที่จะส่งผลต่อความ ตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของนักท่องเที่ยวที่มี อาชีพแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	Df	MS	F Ratio	F Prob
ระหว่างกลุ่ม	0.456	4	0.116	0.884	0.473
ภายในกลุ่ม	51.933	395	0.131		

ค่าสถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตาราง 4.31 แสดงให้เห็นว่ามาตรการต่างๆที่ส่งผล ต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ ของ นักท่องเที่ยวจำแนกตามอาชีพของนักท่องเที่ยวแล้วนั้นผลปรากฏว่า นักท่องเที่ยวที่มีอาชีพที่ แตกต่างกันนั้น มาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความ ไม่มี ความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ 0.05

ตาราง 4.32 สถิติเปรียบเทียบมาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากร การท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตก แม่สา อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามการเข้าร่วม โครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

มาตรการต่างๆ	การร่วม โครงการ	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	t-test	P-Value
มาตรการต่างๆในภาพรวม	เคย	4.22	0.377	-0.029	0.977
	ไม่เคย	4.21	0.359		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยเข้าร่วมโครงการ จำนวน 76 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการ จำนวน 324 คน

สถิติและตัวเลขดังตาราง 4.32 แสดงให้เห็นว่ามาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามการเข้าร่วมโครงการที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ที่เคยเข้าร่วมโครงการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.21 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.977$)

ตาราง 4.33 สถิติเปรียบเทียบมาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมของนักท่องเที่ยวในบริเวณน้ำตกแม่สา อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ จำแนกตามการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ

มาตรการต่างๆ	การรับข่าวสาร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	t-test	P-Value
มาตรการต่างๆในภาพรวม	เคย	4.22	0.375	-0.637	0.524
	ไม่เคย	4.19	0.309		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ ≤ 0.05

หมายเหตุ : ผู้ตอบแบบสอบถามที่เคยรับข้อมูลข่าวสาร จำนวน 316 คน

ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยรับข้อมูลข่าวสาร จำนวน 84 คน

สถิติและตัวเลขดังตาราง 4.33 แสดงให้เห็นว่ามาตรการต่างๆที่ส่งผลต่อความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในเขตอนุรักษ์ในภาพรวมจำแนกตามการได้รับข่าวสารเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ผู้ที่เคยรับข่าวสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.22 ในขณะที่ผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่เคยรับข้อมูลข่าวสาร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.19 ซึ่งเมื่อทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($P=0.524$)

4.4 แนวทางในการเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวในน้ำตกแม่สา อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่

- 4.4.1 การสร้างแนวความรู้ในเรื่องการตระหนักไปยังกลุ่มต่างๆ
- 4.4.2 ควรมีการกิจกรรมที่เสริมสร้างความตระหนัก
- 4.4.3 ควรจัดให้มีสื่อข้อมูลข่าวสารที่ส่งเสริมการศึกษาธรรมชาติ
- 4.4.4 ควรมีกำหนดมาตรการการป้องกันและรักษาคุณภาพของทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวที่เข้มงวดมากขึ้น
- 4.4.5 ควรสนับสนุนให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการสร้างความตระหนัก